PIGD: 2-25039456-32-2-25032025-1
Dosarul nr. 3-69/25

HOTĂRÂRE
În numele Legii
(*Hotărârea motivată a fost redactată integral la data de 13 martie 2026, ca urmare a cererii de apel formulată de reprezentantul pârâtului – Judecătoria Chişinău la data de 20 ianuarie 2026*)

23 decembrie 2025 **oraşul Hînceşti**

Judecătoria Hînceşti, sediul central, Republica Moldova
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecător specializat pentru examinarea
acţiunilor în contencios administrativ Maria Ganganu
Grefier Chira Cristina

În lipsa:
Reclamantului: Paniş Alexei
Pârâtului: Judecătoria Chişinău, sediul central

examinând în *procedură scrisă*, în limba de stat, în procedură contenciosului administrativ, cauza civilă intentată la cererea reclamantului Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău, sediul Central, cu privire la impunerea pârâtului la plata îndemnizaţiei unice de concediere şi a dobânzii de întârziere.

c o n s t a t ă:

La data de 30 iulie 2025, Paniş Alexei a sesizat Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani, cu o cerere de chemare în judecată către Judecătoria Chişinău, sediul Central, cu privire la impunerea pârâtului la plata îndemnizaţiei unice de concediere.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani nr. 3-1924/25 din 24 august 2025, s-a dispus: „remiterea cauzei de contencios administrativ iniţiată la acţiunea înaintată de Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău cu privire la impunerea la acţiune a pârâtului, la Curtea de Apel Centru, în vederea soluţionării chestiunii strămutării cauzei la o instanţă de judecată, egală în gradul de jurisdicţie”.

Astfel, la data de 11 septembrie 2025, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru prin încheierea nr. 24r-283/25 a dispus „Se admite demersul privind strămutarea cauzei de contencios administrativ la acţiunea depusă de Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău cu privire la obligarea pârâtului. Cauza de contencios administrativ la acţiunea depusă de Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău cu privire la obligarea pârâtului, se strămută spre judecare în Judecătoria Hînceşti”.

Prin urmare, potrivit fişei de repartizare a dosarului, cauza civilă nominalizată a fost repartizată în procedura judecătorului specializat în material contenciosului administrativ Ganganu Maria la data de 25.09.2025.

Prin încheierea din 30 septembrie 2025 s-a decis demararea pregătiri pricinii pentru dezbateri judiciare, iar părţilor li s-a oferit un termen de 20 zile întru formularea referinţelor şi înregistrarea probatoriului la caz. De asemenea, prin încheierea respectivă instanţa a administrat dosarul administrativ derulat în procedura contencioasă. Încheierea a fost notificată părţilor, care au recepţionat-o la data de 01 octombrie 2025 prin intermediul adresei de e-mail.

Prin încheierea din 27 noiembrie 2025 s-a stabilit procedura scrisă în materie de soluţionare, participanţii la proces, exprimându-şi acordul în vederea examinării cererii în procedură scrisă.

Potrivit încheierii din 11 decembrie 2025, s-a stabilit pronunţarea publică a hotărârii în acţiunea de contencios administrativ iniţiată de Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău, sediul Central, cu privire la impunerea pârâtului la plata îndemnizaţiei unice de concediere – pentru data de 23 decembrie 2025 ora: 10:40, fără participarea părţilor.

Potrivit cererii înaintate solicită reclamantul Paniş Alexei: * *încasarea îndemnizaţiei unice de concediere în sumă de 96 235,16 lei; * încasarea penalităţii de întârziere în mărime de 0,3 % din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere (152 zile x 288,70 = 43 883,23 lei).*

Argumentele participanţilor la proces:

În motivarea cererii de chemare în judecată, a indicat reclamantul că a fost numit în funcţia de judecător prin Decretul Preşedintelui Republicii Moldova nr. 74-VIII din 15 martie 2017, în vigoare din 17 martie 2017, la Judecătoria Chişinău, pe un termen de 5 ani, în conformitate cu prevederile art.116 alin.(1) al Constituţiei Republicii Moldova, în redacţia în vigoare până la 1 aprilie 2022.

La 23 decembrie 2024 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a examinat în şedinţă cererea reclamantului privind înaintarea propunerii de numire în funcţia de judecător până la atingerea plafonului de vârstă, în temeiul prevederilor art.11 din Legea nr.544 privind statutul judecătorului (în vigoare până la 01 aprilie 2022) şi a respins cererea în cauză.

Prin hotărârea nr.715/44 din 23 decembrie 2024 Consiliul Superior al Magistraturii a constatat neîntrunirea numărului de voturi necesare pentru înaintarea propunerii pentru reconfirmare, fiind întrunite 6 (şase) voturi „pro” şi 4 (patru) voturi „împotrivă”.

Astfel, în temeiul art. 4, 17, 24 şi 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, art.25 alin. (1) lit. k) din Legea cu privire la statutul judecătorului, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a propus Preşedintelui Republicii Moldova eliberarea domnului Alexei Paniş din funcţia de judecător al Judecătoriei Chişinău în temeiul art. 25 alin. (1) lit. k) din Legea cu privire la statutul judecătorului, în vigoare până la 26 august 2022.

Ulterior, la 26 februarie 2025 Preşedintele Republicii Moldova a emis decretul nr.88-X privind eliberarea domnului Alexei Paniş din funcţia de judecitor la Judecătoria Chişinău, în temeiul art.25 alin.(1) lit. k) din Legea cu privire la statutul judecătorului, în

vigoare până la data de 26 august 2022. Decretul nr.88-X din 26 februarie 2025 a fost publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova la 28 februarie 2025, astfel reclamantul fiind eliberat din funcţia de judecător din data publicării decretului prezidenţial, adică din data de 28 februarie 2025.

A indicat reclamantul că odată cu eliberarea din funcţia de judecător, a solicitat achitarea indemnizaţiei unice de concediere, iar la 07 martie 2025 Preşedintele interimar al Judecătoriei Chişinău, Constantin Damaschin, a emis ordinul nr.134 „cu privire la achitarea indemnizaţiei unice ex-judecătorului Paniş Alexei.

Prin ordinul menţionat supra s-a decis acordarea ex-judecătorului Paniş Alexei, indemnizaţia unică, ţinând cont de Decretul Preşedintelui RM nr.88-X din 26 februarie 2025 privind eliberarea ultimului din funcţia de judecător al Judecătoriei Chişinău şi s-a obligat Direcţia financiar-economică din cadrul Judecătoriei Chişinău să efectueze calculele şi plăţile corespunzătoare în vederea acordării ex-judecătorului 3 indemnizaţiei unice de concediere egală cu 50% din produsul înmulţirii salariului său mediu lunar la 7 (şapte) ani compleţi lucraţi în funcţia de judecător.

Totodată, obligaţia de achitare a indemnizaţiei unice de concediere ex-judecătorului Paniş Alexei, în mărime de 12 4143, 36 de lei, a fost confirmată şi de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii prin hotărârea nr.147/12 din 25 martie 2025.

Mai menţionează reclamantul că Consiliul Superior al Magistraturii, prin hotărârile nr. 134 şi 147/12, a emis un act administrativ individual care prevede obligaţia de plată a indemnizaţiei şi stabileşte dreptul fostului judecător, Paniş Alexei, de a primi această indemnizaţie în valoare de 12.4143,36 lei, dintre care: indemnizaţia constituie suma de 96 235, 16 de lei şi fondul social - suma de 27 908,2 de lei.

Astfel, achitarea sumelor nu mai reprezintă un act administrativ individual, ci constituie un act real, adică transferul fondurilor, prin care se pune în aplicare dreptul acordat anterior prin actul administrativ individual emis de Consiliul Superior al Magistraturii.

În sensul enunţat, mai indică reclamantul că deşi a fost eliberat din funcţia de judecător din data de 28 februarie 2025, până la moment nu a fost achitată indemnizaţia unică de concediere.

Reclamantul a formulat în adresa Judecătoriei Chişinău cereri privind achitarea indemnizaţiei unice de concediere, însă prin răspunsul din 30 iunie 2025 cu numărul de ieşire 11-4-464, reclamantul a fost informat despre imposibilitatea achitării, invocându-se lipsa mijloacelor financiare disponibile.

Subsecvent, menţionează reclamantul că, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.445/29 din 04 septembrie 2024 a fost aprobat bugetul instanţelor judecătoreşti pentru anul 2025 şi estimările pentru anii 2026-2027 şi s-a propus Parlamentului Republicii Moldova aprobarea proiectului de buget al instanţelor pentru anul 2025. Suma inclusă în acest buget viza inclusiv salariul judecătorului Paniş Alexei pentru anul 2025, în condiţiile în care a fost dispusă eliberarea judecătorului din funcţie începând cu data publicării decretului în monitorul oficial, adică 28 februarie 2025.

Astfel, consideră că acest fapt, confirmă în mod incontestabil existenţa mijloacelor financiare necesare pentru achitarea indemnizaţiei unice de concediere ex-judecătorului Paniş Alexei. Omisiunea achitării indemnizaţiei unice de concediere ţinând în mod exclusiv de culpa autorităţii publice.

Fiind remisă cererea de chemare în judecată în adresa pârâtului, Judecătoria Chişinău, la 23 octombrie 2025, prin intermediul secţiei evidenţă şi documentare procesuală a Judecătoriei Hînceşti, sediul Central, a parvenit referinţa din partea ultimilor, prin care solicită: respingerea acţiunii în contencios administrativ iniţiată de către Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău, cu privire la impunerea pârâtului la plata îndemnizaţiei unice de concediere, ca fiind neîntemeiată; Soluţionarea acţiunii în contencios administrativ în procedură scrisă, cu expedierea ulterioară în adresa instanţei a soluţiei adoptate.

În motivarea poziţiei enunţate, pârâtul a menţionat că prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 445/29 din 04 septembrie 2024 a fost aprobat proiectul de buget ale instanţelor judecătoreşti pentru anul 2025 şi estimările pentru anii 2026-2027, conform limitelor de resurse şi cheltuieli stabilite.

Menţionează pârâtul că resursele generale şi veniturile colectate pentru anul 2024, au fost repartizate, după cum urmează *Resursele generale şi veniturile colectate pentru anul 2024 au fost repartizate, după cum urmează:*

- Categoria 200000 ”Cheltuieli ”- 590 234,9 mii lei, ce include:

Capitolul 210000 ”Cheltuieli de personal” - 523 768,8 mii lei.

Indică că limita stabilită de Ministerul Finanţelor la capitolul Cheltuieli de personal pentru instanţele judecătoreşti pe anul 2025 constituie 523 768, 8 mii lei, formând o insuficienţă de 31 604,8 mii lei, care se solicită suplimentar.

Concomitent, plafonul stabilit la capitolul Cheltuieli de personal a fost repartizat astfel:

- Capitolul 211000 „Remunerarea muncii” - 406 022,4 mii lei;
- Capitolul 212100 „Contribuţii de asigurări sociale de stat obligatorii” -117 746,4 mii lei.
- Capitolul 220000 „Bunuri si servicii” - 61 979,1 mii lei.

Suplimentar, solicită alocaţii în mărime de 1 419,5 mii lei.

- Capitolul 270000 „Prestaţii sociale” - 3 860,5 mii lei.

Suplimentar, solicită alocaţii în mărime de 1 467,7 mii lei.

- Capitolul 280000 „Alte cheltuieli” — 626,5 mii lei.
- Categoria 300000 ”Active nefinanciare” - 29186,4 mii lei, ce include:
- Capitolul 310000 „Mijloacefixe ”-15 750,4 mii lei;

Suplimentar, solicită alocaţii în mărime de-9 593,8 mii lei.

- Capitolul 330000 „Stocuri de materiale circulante” —13 436,0mii lei.

Suplimentar, solicită alocaţii în mărime de - 262,9 mii lei.

Astfel, suplimentar la plafonul-limită stabilit la subgrupa 0332 „Înfăptuirea judecăţii” în mărime de 619 421,3 mii lei, se solicită alocaţii în sumă de — 44 348,7 mii lei. ”.

Menţionează pârâtul că în contextul vizat, având în vedere insuficienţa resurselor financiare pentru acordarea către reclamant a indemnizaţiei unice de concediere, prin demersul nr. 11-4-188 din 17 martie 2025, Judecătoria Chişinău a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii alocarea mijloacelor financiare suplimentare la codul ECO 273200 „Indemnizaţia la încetarea acţiunii contractului de muncă”.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 147/12 din 25 martie 2025, având în vedere demersul Judecătoriei Chişinău, s-a solicitat Ministerului Finanţelor alocarea mijloacelor financiare suplimentare către Judecătoria Chişinău pentru acoperirea indemnizaţiei unice de concediere a ex-judecătorului Paniş Alexei.

Astfel, la data de 16 septembrie 2025, în contul Judecătoriei Chişinău au fost virate mijloacele financiare destinate achitării indemnizaţiei unice de concediere pentru unii dintre foştii angajaţi ai instanţei, inclusiv dl Paniş Alexei, iar la 18 septembrie 2025 suma corespunzătoare a fost transferată efectiv beneficiarului, fapt confirmat prin extrasele contabile.

În aceste condiţii, subliniază pârâtul că Judecătoria Chişinău a depus toate diligenţele necesare pentru achitarea indemnizaţiei unice de concediere, iar întârzierea transferului nu poate fi atribuită instanţei ca angajator, întrucât aceasta a fost determinată de factori externi şi obiectivi, care au împiedicat executarea plăţii la termen.

Prin urmare, indică pârâtul, Judecătoria Chişinău, că la momentul elaborării şi aprobării bugetului pentru anul 2025 nu era cunoscut faptul eliberării din funcţie a judecătorului Paniş Alexei, motiv pentru care la codul ECO nr. 273200 nu au fost prevăzute mijloace financiare pentru achitarea indemnizaţiei de concediere în favoarea reclamantului. Totodată, mijloacele financiare prevăzute la codul ECO nr. 211180 destinate exclusiv remunerării muncii angajaţilor, nu puteau fi redirecţionate pentru achitarea indemnizaţiei unice de concediere, întrucât aceasta constituie un alt capitol de cheltuieli de personal, reglementat distinct prin clasificatorul bugetar.

In contextul celor expuse, subliniază că, în prezenta cauză, nu poate fi reţinută existenţa vreunei culpe din partea angajatorului, Judecătoriei Chişinău, în ceea ce priveşte neachitarea în termen a indemnizaţiei unice de concediere cuvenite ex-judecătorului Paniş Alexei. Din contra, circumstanţele cauzei relevă că omisiunea achitării nu se datorează unei atitudini de refuz sau neglijenţă a autorităţii pârâte, ci unor factori obiectivi, exteriori voinţei acesteia.

Menţionează pârâtul că Judecătoria Chişinău nu a negat şi nici nu a refuzat obligaţia legală de achitare a indemnizaţiei unice de concediere în favoarea reclamantului. Dimpotrivă, au fost înaintate demersuri corespunzătoare şi întreprinse eforturi instituţionale în vederea asigurării realizării dreptului recunoscut reclamantului prin lege. Totuşi, executarea obligaţiei de plată era strict condiţionată de alocarea şi existenţa mijloacelor financiare necesare în bugetul instanţei, circumstanţă asupra căreia Judecătoria Chişinău nu avea competenţa de a interveni discreţionar.

În aceste condiţii, reiese că pretinsa „ilegalitate" invocată de reclamant nu se confirmă, iar acţiunea formulată, consideră pârâtul că urmează a fi respinsă ca nefondată, întrucât imposibilitatea achitării indemnizaţiei unice de concediere la termenul dorit nu poate fi imputată pârâtului, fiind determinată de factori ce exced controlului acestuia.

Respectiv, la 24 octombrie 2025, referinţa înaintată de partea pârâtă, cât şi copia dosarului administrativ înaintat, a fost comunicată reclamantului, oferindu-se termen în conformitate cu prevederile art. 218 lit.a) Cod administrativ, potrivit căruia, Examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii: a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. *Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă*.

Din partea reclamantului Paniş Alexei, nu a parvenit o poziţie actualizată pe marginea referinţei părţii pârâte, motiv din care, prin încheierea instanţei din 11 decembrie 2025, s-a dispus pronunţarea publică a soluţiei pentru 23 decembrie 2025.

Aprecierea judecătorului.

Studiind materialele cauzei şi a dosarului administrativ, judecătorul ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este întemeiată şi urmează a fi admisă din următoarele considerente:

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, *prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.*

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, *legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept. Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.*

Conform art. 5 din Codul administrativ, *activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale si normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum si a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii si se aplică nemijlocit legea.*

În corespundere cu art. 14 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, *actul real este activitatea administrativă de drept public care nu are drept scop o reglementare concretă sau abstractă, ci un rezultat real. Sunt acte reale, în special, informaţiile, avertizările sau recomandările autorităţilor publice si acţiunile întreprinse de acestea.* Potrivit alin. (3) din acelaşi articol, *în măsura în care prevederile prezentului cod nu conţin reglementări imperative, în privinţa actelor reale se aplică corespunzător dispoziţiile referitoare la actele administrative individuale, dacă acest lucru nu este exclus în baza diferenţelor dintre actul administrativ individual si actul real.*

Totodată, conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, *autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.*

Referitor la admisibilitatea acţiunii.

În sensul art. 20 şi art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, *orice persoană poate înainta o acţiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin*

activitatea administrativă a unei autorităţi publice a unui drept legitim sau a unei libertăţi stabilită prin lege. Cu privire la acţiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Instanţa de judecată reţine că admisibilitatea acţiunii în contencios administrativ este condiţionată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.*

Conform art. 39 din Codul administrativ, *controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.* Instanţa menţionează că la art. 17 se dă noţiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noţiunea "revendică încălcarea" din dispoziţiile normelor art. 189 şi art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual şi se referă la dreptul reclamantului de a înainta acţiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acţiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în *prima facie* - circumstanţele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. - probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Noţiunea „revendică încălcarea" nu echivalează cu noţiunea „vătămarea dreptului". "Revendicarea încălcării" justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acţiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului" se dovedeşte prin probaţiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acţiunea trebuie examinată în fond de către instanţa competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiţie (art. 6 CEDO, art. 20 Constituţia Republicii Moldova, art. 39 din Codul administrativ).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, *cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.*

Potrivit prevederilor art. 207 alin.(1) Cod administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sânt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2), stabileşte că acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare; c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu

sânt întrunite condiţiile prevăzute la art. 208; g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art. 211 alin. (1) şi (2) şi art. 212 alin. (1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Cu referire la admisibilitatea acţiunii în contencios administrativ, instanţa de judecată reţine că, potrivit cadrului normativ instituit de Codul administrativ, examinarea unei acţiuni în contencios administrativ presupune verificarea prealabilă a condiţiilor de admisibilitate stabilite de legiuitor, inclusiv prin prisma motivelor de inadmisibilitate prevăzute expres de art. 207 alin.(2) din Codul administrativ.

În acest sens, instanţa constată că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamantul Paniș Alexei, nu întruneşte niciuna dintre situaţiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin.(2) lit. a)–c) Cod administrativ. Din analiza materialelor cauzei rezultă că lipsesc circumstanţele care ar putea determina respingerea acţiunii ca inadmisibilă în temeiul acestor dispoziţii legale, nefiind constatată existenţa unor impedimente procedurale sau juridice care ar face imposibilă examinarea fondului cauzei de către instanţa de judecată.

Totodată, instanţa urmează să verifice dacă sunt incidente motivele de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin.(2) lit. d) şi e) Cod administrativ, referitoare la nerespectarea procedurii prealabile şi la depunerea acţiunii peste termenul stabilit de lege.

Sub acest aspect, instanţa reţine că în speţă este înaintată o *acţiune în realizare*, în sensul art. 206 alin.(1) lit. c) Cod administrativ, prin care reclamantul solicită obligarea autorităţii publice la realizarea unei anumite prestaţii administrative, şi anume executarea obligaţiei privind achitarea indemnizaţiei de concediere. În cazul unei asemenea categorii de acţiuni, legiuitorul a instituit obligaţia parcurgerii procedurii prealabile, reglementată de art. 208 Cod administrativ, aceasta reprezentând o condiţie esenţială pentru sesizarea instanţei de contencios administrativ.

Potrivit art. 208 alin.(4) Cod administrativ, o acţiune în realizare poate fi admisă numai în situaţia în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere prin care a solicitat realizarea, tolerarea sau omiterea unei acţiuni. Raţiunea acestei reglementări constă în acordarea posibilităţii autorităţii publice de a examina solicitarea persoanei şi de a remedia eventualele încălcări ale drepturilor sau intereselor legitime fără a fi necesară intervenţia instanţei de judecată.

Analizând materialele cauzei, instanţa constată că această condiţie a fost respectată de către reclamant. Astfel, din actele dosarului rezultă că la data de 24 iunie 2025 reclamantul a adresat pârâtului o cerere prin care a solicitat achitarea indemnizaţiei de concediere, fapt confirmat inclusiv prin *răspunsul comunicat de pârât şi anexat la dosar (f.d.70)*. Prin urmare, reclamantul a sesizat în mod prealabil autoritatea publică competentă, oferindu-i acesteia posibilitatea de a examina solicitarea şi de a adopta o soluţie corespunzătoare.

Mai mult decât atât, instanţa reţine că prin răspunsul din 30 iunie 2025, pârâtul, Judecătoria Chişinău şi-a expus poziţia oficială referitoare la solicitarea reclamantului, indicând imposibilitatea realizării acţiunii stabilite prin ordinul nr. 134 din 07 martie 2025. În aceste circumstanţe, procedura prealabilă poate fi considerată ca fiind parcursă în mod efectiv, întrucât autoritatea publică a examinat cererea reclamantului şi a formulat un răspuns explicit asupra acesteia.

În ceea ce priveşte termenul de înaintare a acţiunii, instanţa reţine că potrivit art. 209 alin.(3) Cod administrativ, pentru acţiunea în realizare, acţiunea în constatare şi acţiunea de control normativ *nu este prevăzut un termen limită de sesizare a instanţei de contencios administrativ*. Prin urmare, aceste categorii de acţiuni nu sunt supuse termenului general de introducere a acţiunii în contencios administrativ.

În consecinţă, instanţa constată că, în speţă, nu sunt incidente prevederile art. 207 alin.(2) lit. e) Cod administrativ referitoare la depunerea tardivă a acţiunii. Lipsa unui termen legal pentru înaintarea acţiunii în realizare exclude posibilitatea calificării cererii ca fiind tardivă, astfel încât acest motiv de inadmisibilitate nu poate fi reţinut.

Prin urmare, având în vedere că reclamantul a respectat procedura prealabilă prevăzută de art. 208 Cod administrativ, iar pentru acţiunea dedusă judecăţii nu este stabilit un termen de introducere în instanţă, instanţa ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată întruneşte condiţiile de admisibilitate prevăzute de lege şi nu se regăseşte în niciuna dintre situaţiile de inadmisibilitate reglementate de art. 207 alin.(2) Cod administrativ, motiv pentru care aceasta urmează a fi examinată în fond.

Mai mult, prezenta acţiune în realizare, constituie interesele proprii ale reclamantului, interesul său legitim fiind justificat, reprezentând un drept vătămat, conform art. 17 Cod administrativ.

De asemenea, instanţa constată că, în limitele 196 Cod administrativ „ Acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel.”

Potrivit datelor oficiale privind înscrierile în registru de publicitate, Judecătoria Chişinău sediul central îşi are sediu pe strada N. Zelinski nr: 13, mun. Chişinău. Conform normelor generale ale competenţei teritoriale, examinarea acţiunii în actuala speţă vizează - Judecătoria Chişinău, instituţie din jurisdicţia teritorială a căreia face parte pârâtul. Ţinând cont de dispoziţiile Încheierii Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru din 11 septembrie 2025, au fost admise derogări de la norma generală, ca urmare a reglementărilor art. 198 alin. (3) lit. a) Cod administrativ, iar în acest sens, instanţa ierarhic superioară a strămutat cauza respectivă către Judecătoria Hîncești (f.d. 28-30). Prin urmare, ţinând cont de circumstanţele respective, instanţa desemnată cu soluţionarea cauzei se atestă a fi competentă jurisdicţional şi teritorial pentru examinarea chestiunii în fond.

Aferent temeiniciei acţiunii.

Instanţa de judecată constată că potrivit Decretului Preşedintelui Republicii Moldova, nr. 88-X, din 26 februarie 2025 (f.d.13-15), s-a decretat eliberarea din funcţia de judecător a domnului Alexei Paniş.

Potrivit Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 147/12, din 25 martie 2025 (f.d.16-19), s-a hotărât admiterea demersurilor unor instanţe judecătoreşti referitor la alocarea mijloacelor financiare suplimentare, cu solicitarea Ministerului Finanţelor, alocarea mijloacelor financiare suplimentare Judecătoriei Chişinău, în sumă de 124 143,36 lei.

Conform Ordinului nr. 134, din 07 martie 2025 a Preşedintelui interimar al Judecătoriei Chişinău (f.d.20), s-a ordonat acordarea ex-judecătorului Paniş Alexei a îndemnizaţiei unice, ţinând cont de Decretul Preşedintelui Republicii Moldova privind

eliberarea ultimului din funcţia de judecător al Judecătoriei Chişinău, totodată s-a pus în sarcina Direcţiei financiar-economică din cadrul Judecătoriei Chişinău efectuarea calculelor şi plăţilor corespunzătoare în vederea acordării domnului Paniş Alexei a îndemnizaţiei unice de concediere.

Prin cererea din 04 iunie 2025 (f.d.46), reclamantul Paniş Alexei, a solicitat efectuarea plăţii indemnizaţiei unice, cu solicitarea de a fi informat cu privire la motivele întârzierii plăţii.

Urmare a cărui fapt, la 11 iunie 2025, reclamantul Paniş Alexei, remite în adresa Judecătoriei Chişinău solicitarea (f.d.53) privind necesitatea achitării garanţiilor salariale şi respectiv achitării penalităţii de întârziere a plăţilor.

Respectiv, la 24 iunie 2025, reclamantul Paniş Alexei, a înaintat în adresa pârâtului, somaţia (f.d.59-60) în vederea realizării achitărilor indemnizaţiei.

Conform răspunsului nr.11-4-464, din 30 iunie 2025 a Preşedintelui interimar al Judecătoriei Chişinău (f.d.21), ca răspuns pe marginea cererii prealabile formulate de Paniş Alexei, a indicat că Judecătoria Chişinău a întreprins toate măsurile administrative posibile, în limitele competenţei sale legale, solicitând Consiliului Superior al Magistraturii sprijinul necesar pentru asigurarea alocaţiilor financiare. În acelaşi sens, menţionând că imediat ce vor fi disponibile resursele necesare, instanţa va proceda la achitarea integrală a indemnizaţiei unice de concediere cuvenite.

Potrivit fişei de achitare pentru septembrie 2025 (f.d.75), a fost calculată suma de 96 235,16 lei, spre achitare.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) Cod administrativ, examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sânt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) *în baza unei acţiuni în realizare, obligă la acţiune, tolerare sau inacţiune, dacă o astfel de pretenţie a reclamantului este întemeiată*; d) în baza unei acţiuni în constatare, constată existenţa sau inexistenţa unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acţiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

Subsecvent, potrivit art. 225 alin.(1) Cod administrativ, Instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ, iar potrivit alin.(2), Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Respectiv, analizând în mod coroborat circumstanţele de fapt reţinute supra cu înscrisurile anexate la materialele cauzei, instanţa constată că, deşi din ansamblul probator administrat rezultă că pârâtul a manifestat o anumită diligenţă administrativă în vederea identificării mijloacelor necesare pentru executarea obligaţiei de plată a garanţiilor salariale cuvenite ex-judecătorului reclamant Paniş Alexei, această împrejurare nu este de natură să înlăture obligaţia juridică concretă şi actuală de executare a actului administrativ individual favorabil emis în favoarea acestuia.

În acest context, instanţa reţine că în favoarea reclamantului a fost emis ordinul nr. 134 din 07 martie 2025, anexat la fila dosarului 20, act administrativ care nu a fost contestat, suspendat sau revocat în condiţiile legii şi care, prin urmare, continuă să producă pe deplin efecte juridice între părţile raportului juridic administrativ. Caracterul favorabil al acestui act derivă din faptul că prin conţinutul său a fost recunoscut în mod expres un drept patrimonial individual al reclamantului, respectiv dreptul la plata indemnizaţiei de concediere şi a garanţiilor salariale aferente încetării raporturilor juridice de serviciu. În aceste condiţii, instanţa nu este chemată să examineze legalitatea actului administrativ prin care a fost stabilită indemnizaţia, ci doar să verifice dacă obligaţia rezultată din acest act a fost executată de autoritatea pârâtă.

Potrivit art. 10 din Codul administrativ al Republicii Moldova, actul administrativ individual favorabil reprezintă manifestarea unilaterală de voinţă a autorităţii publice prin care se creează, se modifică sau se confirmă un drept subiectiv în beneficiul unei persoane determinate. Odată emis, un asemenea act beneficiază de prezumţia de legalitate şi executorialitate, iar efectele sale juridice nu pot fi ignorate de autoritatea emitentă sau de alte autorităţi implicate în realizarea lui.

Mai mult decât atât, în virtutea art. 140 Cod administrativ, actul administrativ individual intrat în circuitul juridic şi neatacat dobândeşte stabilitate juridică, fiind protejat de principiul securităţii raporturilor juridice şi de puterea lucrului decis în ordinea administrativă. Această forţă juridică presupune că dreptul recunoscut prin act nu mai poate fi repus în discuţie sub aspectul existenţei sale, *ci doar trebuie executat în mod efectiv şi integral*.

Instanţa reţine că actele administrative individuale produc efecte juridice obligatorii până la eventuala lor anulare în condiţiile legii. În lipsa unei contestări a actului administrativ prin care s-a dispus acordarea indemnizaţiei, acesta se bucură de prezumţia de legalitate şi trebuie executat de autoritatea emitentă.

Astfel Potrivit ordinului nr: 134 din 07 martie 2025, obligaţia de efectuare a calculelor şi de realizare a plăţii indemnizaţiei a fost pusă în sarcina Direcţiei financiar-economice din cadrul Judecătoriei Chişinău. În consecinţă, autoritatea pârâtă este entitatea administrativă responsabilă de executarea actului respectiv şi de realizarea plăţii stabilite prin acesta.

Din materialele cauzei rezultă că, deşi prin actul administrativ menţionat s-a dispus acordarea indemnizaţiei solicitate de reclamant, până la momentul examinării cauzei plata nu a fost realizată. Prin urmare, instanţa constată existenţa unei inacţiuni administrative constând în neexecutarea obligaţiei rezultate din propriul act administrativ al autorităţii publice

Instanţa subliniază că acţiunea în realizare, respectiv acţiunea prin care se solicită obligarea autorităţii publice la efectuarea unei prestaţii concrete, are drept finalitate tocmai transformarea efectivă a dreptului recunoscut formal într-un drept realizat material. Aceasta intervine în situaţia în care titularul dreptului beneficiază deja de o consacrare juridică expresă a pretenţiei sale, însă autoritatea obligată întârzie sau omite executarea obligaţiei asumate prin propriul act administrativ.

Prin urmare, în prezenta cauză, existenţa ordinului administrativ favorabil face ca dreptul reclamantului să fie deja stabilit sub aspect juridic, iar rolul instanţei nu este de a recrea acest drept, ci de a asigura executarea lui efectivă, în contextul în care pârâtul nu a realizat prestaţia într-un termen rezonabil.

Instanţa observă că de la data emiterii ordinului administrativ şi până la momentul examinării prezentei cauze s-a scurs o perioadă semnificativă de timp, fără ca dreptul recunoscut reclamantului să fie materializat efectiv prin plata sumelor datorate. Or, menţinerea unei asemenea stări de pasivitate administrativă contravine principiului bunei administrări, principiului legalităţii şi exigenţelor de executare promptă a obligaţiilor născute din actele administrative proprii.

În acest sens, simpla invocare a unor dificultăţi administrative, bugetare sau procedurale nu poate justifica perpetuarea neexecutării unui drept deja recunoscut, întrucât drepturile patrimoniale născute prin acte administrative favorabile nu pot rămâne iluzorii sau dependente exclusiv de ritmul intern al procedurilor birocratice ale autorităţii publice.

Instanţa apreciază că inacţiunea administrativă prelungită produce efecte prejudiciabile directe asupra reclamantului, care este lipsit de beneficiul concret al unui drept recunoscut legal, iar această situaţie afectează însăşi substanţa protecţiei juridice conferite de actul administrativ individual.

Prin urmare, obligarea pârâtului la acţiune reprezintă în speţă singurul mijloc efectiv şi eficient prin care reclamantul îşi poate valorifica dreptul recunoscut, întrucât simpla existenţă formală a actului administrativ, în lipsa executării sale, nu satisface exigenţele unei protecţii juridice reale şi efective.

În aceeaşi ordine de idei, instanţa reţine că, deşi pârâtul, Judecătoria Chişinău, a probat că au fost întreprinse anumite demersuri instituţionale pentru identificarea surselor financiare necesare executării obligaţiei şi că neexecutarea nu derivă dintr-o conduită culpabilă directă, această împrejurare nu poate fi transferată asupra reclamantului şi nu poate justifica restrângerea exerciţiului efectiv al dreptului său.

Or, raporturile dintre autorităţile publice, procedurile de alocare a resurselor financiare, corespondenţa interinstituţională sau alte formalităţi administrative interne reprezintă elemente ce ţin exclusiv de organizarea internă a administraţiei şi *nu pot afecta opozabilitatea unui drept deja recunoscut unei persoane*.

Instanţa accentuează că principiul bunei administrări impune autorităţii publice obligaţia de a-şi organiza activitatea astfel încât actele administrative emise să fie susceptibile de executare efectivă într-un termen rezonabil, fără ca beneficiarul dreptului să suporte consecinţele unor eventuale dificultăţi administrative sau bugetare.

În consecinţă, instanţa concluzionează că menţinerea stării de neexecutare a ordinului administrativ favorabil nu poate fi tolerată, iar obligarea pârâtului la

întreprinderea măsurilor necesare pentru executarea dreptului reclamantului apare ca fiind o consecinţă firească a principiului legalităţii şi a caracterului executoriu al actului administrativ individual favorabil.

În susţinerea acestei concluzii, instanţa reţine şi jurisprudenţa constantă a CtEDO, care a statuat că dreptul de acces efectiv la justiţie şi protecţia bunurilor, garantate de art. 6 § 1 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului şi art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenţie, ar deveni iluzorii dacă un drept recunoscut printr-un act juridic obligatoriu ar rămâne neexecutat într-un termen rezonabil.

Astfel, în cauza *Hornsby c. Greciei*, Curtea a reţinut că executarea unei decizii definitive sau a unui act obligatoriu face parte integrantă din noţiunea de „proces echitabil", iar autorităţile publice nu pot invoca dificultăţi administrative sau procedurale pentru a întârzia realizarea obligaţiilor asumate.

De asemenea, în cauza *Burdov c. Rusiei*, Curtea a subliniat că lipsa mijloacelor financiare sau constrângerile bugetare nu pot justifica neexecutarea unei obligaţii patrimoniale recunoscute de stat, *întrucât o asemenea conduită afectează însăşi substanţa dreptului protejat*.

Prin urmare, şi în prezenta cauză, neexecutarea într-un termen rezonabil a dreptului recunoscut reclamantului prin act administrativ individual favorabil nu poate fi justificată prin impedimente birocratice interne, acestea nefiind opozabile titularului dreptului.

Referitor la solicitarea de încasare a penalităţilor

Potrivit prevederilor art. 167 alin.(4) Cod administrativ, dacă prin cererea prealabilă se solicită şi repararea prejudiciului, atunci cererea privind repararea prejudiciului se examinează de autoritatea publică emitentă în procedură administrativă separată.

Instanţa remarcă faptul că, potrivit somaţiei (prealabile) înaintate de reclamant şi anexate la materialele cauzei (f.d.59), acesta a formulat în raport cu pârâtul nu doar solicitarea privind executarea obligaţiei principale de achitare a indemnizaţiei unice de concediere, ci şi pretenţia accesorie referitoare la încasarea penalităţii de întârziere pentru perioada în care această obligaţie nu a fost executată.

Sub acest aspect, instanţa reţine că reclamantul şi-a fundamentat juridic această pretenţie prin invocarea dispoziţiilor art.art. 143 alin.(1) lit. a), 144 alin.(1) şi 330 alin.(2) Codul muncii, apreciind că neachitarea în termen a indemnizaţiei de concediere atrage în mod automat obligaţia angajatorului de a achita penalitatea legală pentru fiecare zi de întârziere.

Potrivit prevederilor art. 143 alin.(1) lit.a) Codul muncii, dacă nu se contestă cuantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze până în ziua eliberării din serviciu - în ziua eliberării.

Conform art. 144 alin.(1) Codul muncii, plata salariilor este efectuată de angajator în mod prioritar faţă de alte plăţi, inclusiv în caz de insolvabilitate a unităţii.

Subsecvent, potrivit art. 330 alin.(2) Codul Muncii, în caz de reţinere, ***din vina angajatorului***, a salariului (art.142), a indemnizaţiei de concediu (art.117), a plăţilor în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăţi (art.123, 124, 127, 139, 186, art. 225 alin. (8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

Respectiv, cu referire la acest capăt al cererii, instanţa consideră necesar a delimita natura juridică distinctă a acţiunii în realizarea dreptului principal de natura patrimonială de natura juridică a acţiunii privind compensarea penalităţilor de întârziere. Dacă în cazul obligaţiei principale de plată, existenţa unui act administrativ individual favorabil şi neexecutarea acestuia sunt suficiente pentru a justifica obligarea autorităţii la executare, în cazul penalităţilor de întârziere, analiza instanţei presupune suplimentar verificarea existenţei elementului ***culpei autorităţii obligate*** în producerea întârzierii.

Or, penalitatea de întârziere reglementată de Codul muncii, are caracter sancţionatoriu şi compensatoriu, fiind menită să sancţioneze *conduita culpabilă a angajatorului care, fără justificare legală sau factuală rezonabilă, întârzie executarea obligaţiilor salariale ori a altor drepturi patrimoniale* derivând din raporturile de muncă.

Prin urmare, pentru admiterea unei asemenea pretenţii nu este suficientă simpla constatare a neexecutării la termen a obligaţiei băneşti, ci este necesar ca instanţa să identifice dacă această întârziere este imputabilă pârâtului, respectiv dacă aceasta derivă din ***pasivitate culpabilă, rea-credinţă, neglijenţă sau lipsa demersurilor rezonabile pentru executarea obligaţiei***.

Analizând materialele cauzei administrative, instanţa constată că după emiterea ordinului nr. 134, prin care a fost recunoscut dreptul reclamantului la indemnizaţia unică de concediere, pârâtul nu a rămas în pasivitate, ci a întreprins un şir de măsuri administrative concrete orientate spre executarea obligaţiei asumate.

Astfel, din înscrisurile anexate la dosar rezultă că Judecătoria Chişinău a adresat demersuri către Consiliul Superior al Magistraturii în vederea identificării şi alocării surselor financiare necesare pentru achitarea indemnizaţiei de concediere reclamantului, iar această solicitare a fost examinată instituţional, fiind materializată prin adoptarea unei hotărâri a Plenului Consiliului prin care s-a solicitat Ministerul Finanţelor al Republicii Moldova alocarea mijloacelor financiare suplimentare necesare executării obligaţiei, fapt confirmat de înscrisurile de la filele (f.d. 16-19).

Aceste circumstanţe demonstrează că pârâtul a manifestat o conduită activă şi a utilizat mecanismele administrative aflate la dispoziţia sa pentru realizarea dreptului reclamantului, ceea ce exclude existenţa unei inacţiuni culpabile în sensul cerut de norma juridică ce reglementează penalitatea de întârziere.

Instanţa subliniază că executarea obligaţiei în discuţie nu depinde exclusiv de voinţa unilaterală a pârâtului, întrucât mecanismul de finanţare a indemnizaţiei unice de concediere implică intervenţia şi participarea altor autorităţi publice, inclusiv structuri centrale competente în materie bugetară, ***faţă de care pârâtul nu dispune de instrumente juridice proprii de constrângere***.

Mai mult decât atât, natura fondurilor destinate indemnizaţiei unice de concediere este distinctă de fondul salarial curent al instituţiei, acestea fiind supuse unei planificări şi alocări bugetare separate, în conformitate cu regulile execuţiei bugetare şi politicilor de finanţare instituţională aplicabile autorităţilor din sistemul judecătoresc.

Din această perspectivă, instanţa apreciază că susţinerile reclamantului referitoare la faptul că, odată ce remuneraţia sa lunară era inclusă în bugetul anual al instituţiei, şi indemnizaţia unică trebuia executată în aceleaşi condiţii financiare, nu pot fi reţinute ca întemeiate, întrucât cele două categorii de plăţi au natură juridică şi regim bugetar distinct.

Salariul curent reprezintă o obligaţie bugetată periodic şi previzibilă în structura anuală a cheltuielilor de personal, în timp ce indemnizaţia unică de concediere constituie o obligaţie excepţională, generată de încetarea raportului juridic de serviciu şi care necesită acoperire financiară distinctă în funcţie de disponibilităţile şi aprobările instituţionale corespunzătoare.

În aceste condiţii, instanţa constată că întârzierea executării obligaţiei nu rezultă din culpa angajatorului, ci dintr-un mecanism administrativ şi bugetar complex, dependent de aprobări şi alocări interinstituţionale succesive.

Prin urmare, nefiind întrunit elementul culpei necesar pentru angajarea răspunderii patrimoniale suplimentare prevăzute de art. 330 alin.(2) din Codul muncii al Republicii Moldova, ***instanţa nu poate reţine incidenţa penalităţii de întârziere solicitate de reclamant***.

În susţinerea acestei concluzii, instanţa reţine şi jurisprudenţa CtEDO, potrivit căreia, deşi drepturile salariale şi creanţele patrimoniale recunoscute unei persoane intră în sfera noţiunii de „bun” protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, analiza existenţei unei încălcări impune examinarea conduitei autorităţii publice şi a măsurii în care întârzierea este imputabilă acesteia.

Astfel, în cauza *Kechko c. Ucrainei*, Curtea a statuat că statul nu poate refuza plata unor drepturi patrimoniale prevăzute de legislaţia internă atât timp cât acestea sunt ***recunoscute şi exigibile***, însă a subliniat totodată necesitatea examinării circumstanţelor concrete în care obligaţia urmează a fi executată.

De asemenea, în cauza *Burdov c. Rusiei*, Curtea a reţinut că întârzierile în executarea obligaţiilor patrimoniale pot atrage răspunderea statului atunci când *autorităţile rămân în pasivitate sau omit să întreprindă măsuri rezonabile pentru executare*. Or, în prezenta cauză, materialele dosarului relevă că pârâtul a întreprins demersuri administrative concrete în vederea obţinerii mijloacelor financiare necesare, ceea ce exclude existenţa unei pasivităţi culpabile şi nu permite reţinerea culpei angajatorului în sensul cerut pentru angajarea răspunderii privind penalitatea de întârziere

În consecinţă, pretenţiile formulate sub aspectul încasării penalităţilor de întârziere urmează a fi respinse ca neîntemeiate, întrucât simpla existenţă a întârzierii în executarea obligaţiei principale, în lipsa demonstrării culpei pârâtului, nu este suficientă pentru atragerea răspunderii patrimoniale accesorii.

Instanţa găseşte normele expuse supra, aplicabile cazului respectiv.

În conformitate cu prevederile art. art. 208, art. 209, art. 219, art.224 alin. (1) lit. c) şi f) Cod administrativ, art. 225 -226, 232 Cod administrativ, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Cererea reclamantului Paniş Alexei împotriva Judecătoriei Chişinău, sediul Central, cu privire la impunerea pârâtului la plata îndemnizaţiei unice de concediere şi a dobânzii de întârziere - se **admite parţial**.

Se obligă pârâtul, Judecătoriei Chişinău (IDNO 1016601000256) cu sediul în mun. Chişinău, str. Nicolai Zelinschi nr. 13 - **să execute obligaţia de plată a indemnizaţiei unice de concediere stabilite prin ordinul nr. 134 din 07.05.2025, în sumă de 96.235,16 (nouă zeci şi şase mii două sute trei zeci şi cinci, 16) lei**, în beneficiul reclamantului Paniş Alexei, a.n.*****, IDNP *****, dom. mun. *****, str. ***** nr.*****

În rest cererea reclamantului se respinge ca neîntemeiată.

Se explică părţilor că instanţa de judecată va întocmi hotărârea integrală dacă participanţii la proces, în termen de 15 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, solicită în mod expres acest lucru. Termenul de 15 zile este un termen de decădere.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central. Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Judecătorul specializat pentru examinarea
acțiunilor în contencios administrativ Maria Ganganu